

Arrest

nr. 184 410 van 27 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en bent u Albanees staatsburger. U groeide op in Arapaj (gemeente Rashbull, district Durrës). Uw vader, A. M. (...) (O.V. 8.136.200), woonde slechts sporadisch bij u en uw moeder, L. M. (...) (O.V. 8.136.200). U zag hem amper omdat hij in een bloedwraak verwickeld was die ontstaan was nadat hij een zekere M. M. (...) had vermoord. In 2011 werd uw vader door twee mensen aangevallen, maar dit vernam u pas in 2012 toen u ook het nieuws over de bloedwraaksituatie van uw vader vernam. Nadat de verzoeningscommissie waartoe uw vader zich had gewend had erkend dat ze niets kon doen voor jullie, besloot uw vader dat het beter was dat jullie Albanië zouden verlaten. Op 30 september 2015 vertrok u samen met uw moeder naar België, waar jullie op 2 oktober 2015 asiel vroegen. Op 12 november 2015 vroeg uw vader hier eveneens asiel

aan. U wenst niet naar Albanië terug te keren omdat jullie leven daar in gevaar is. U bent in het bezit van uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt op 15 juni 2011, en uw Albanees paspoort, uitgereikt op 17 september 2014.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw vader. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U stelt sinds de moord op M. M. (...) in 1985 en uw vrijlating uit de gevangenis in 1991, en dit tot op heden, in bloedwraak te verkeren met de familie M. (...). Sinds 2011 zijn het vooral de zonen van het slachtoffer die wraak willen nemen en voor wie pas van verzoening sprake kan zijn wanneer u uw zus vermoordt (CGVS I p. 10, 12, 15). Er kan evenwel gewezen worden op diverse elementen in uw opeenvolgende verklaringen en in de verklaringen van uw echtgenote die ertoe nopen te besluiten dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden – nog steeds actueel zijnde – bloedvete.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u zich sinds uw vrijlating uit de gevangenis in 1991 tot uw vertrek naar België in oktober 2015 veelvuldig buitenshuis begaf en frequent heen en weer reisde zowel tussen verschillende plaatsen binnen Albanië als tussen Albanië en andere landen (Kosovo, Montenegro, Griekenland, in 2013 uw broer bezoeken in Frankrijk). U woonde zelf, wanneer u in Albanië was, het grootste deel van de tijd bij uw zus F. (...) in Mjedë (Shkodër), maar ging, althans tot 2011, ook vaak uw familie in Arapaj (Durrës) bezoeken. In Mjedë werkte u in de bouw en de landbouw; in 1998 werkte u zelfs een aantal maanden in een hotel in Durrës (CGVS I p. 3, 4, 6; CGVS II p. 2, 3, 4, 7, 9). Een dergelijk frequent reis- en werkgedrag, waarbij u zich herhaaldelijk publiekelijk vertoont, valt hoegenaamd niet te rijmen met de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) die stelt dat alle door de wraaknemers geviseerde mannen zich verplicht voelen zich thuis op te sluiten uit angst gedood te worden na de verkondiging van de wraak door de tegenpartij. Dat u naar eigen zeggen tijdens uw job in het hotel in Durrës in 1998 in het hotel bleef overnachten opdat u niet telkens naar huis zou moeten gaan (CGVS I p. 6) en dat u in Durrës steeds vergezeld werd door de zonen van uw zus (CGVS I p. 8, 14) doet geen afbreuk aan het risico gedood te worden waaraan u zich telkens opnieuw blootstelde. Immers, ook al bleef u in het hotel overnachten of ook al werd u vergezeld, dan nog was u publiekelijk zichtbaar.

Voorts vroeg u noch in Griekenland, noch in Frankrijk asiel aan (CGVS I p. 8; CGVS II p. 3). U vroeg in Griekenland geen asiel aan omdat het uw bedoeling was om daar te werken (CGVS II p. 3). In Frankrijk liet u na asiel te vragen omdat u toen hoop had dat er, via de verzoeningscommissie, vrede gesloten zou kunnen worden met de tegenpartij (CGVS II p. 11). Geen van beide rechtvaardigingen kunnen als afdoende aanvaard worden gelet op het door u beweerde risico gedood te kunnen worden in uw thuisland. Inzake Frankrijk maakte u overigens zelf nog duidelijk dat u naar uw broer was gegaan om hem op te hoogte te brengen dat uw leven in gevaar was in Albanië (CGVS II p. 11). Dat u vervolgens vrijwillig naar Albanië terugkeerde en er nog geruime tijd verbleef, is een houding die geenszins getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het krijgen van bescherming. Dat u dit niet deed en zelfs vrijwillig telkens terugkeerde naar uw thuisland, doet voorts ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde vete.

Dat de waarachtigheid van deze vete fundamenteel in het gedrang is, blijkt tevens uit een aantal inconsistenties en bijkomende merkwaardigheden in uw verklaringen aangaande de concrete bedreigingen die er van de kant van de M. (...) familie geweest zouden zijn in de periode 2005-2007 en in 2011.

Inzake het winkeltje dat u en uw echtgenote in Arapaj geopend zouden hebben zijn uw verklaringen en die van uw echtgenote niet eensluidend. Daar waar u beweerde dat het winkeltje zich op het gelijkvloers bevond van uw woning en dat jullie op het eerste verdiep woonden (CGVS II p. 5), stelde uw echtgenote dan weer dat het winkeltje apart van het huis was en op een twintigtal meter van jullie huis verwijderd was, en dat er boven de winkel een klein kamertje was dat dienst deed als magazijn (CGVS II echtgenote p. 3). U beweerde aanvankelijk dat u nooit zelf in de winkel geweest bent (CGVS I p. 13), maar bij uw tweede gehoor op het Commissariaatgeneraal gaf u dan weer aan dat u toch wel twee tot drie keer per week zelf in de winkel stond opdat uw echtgenote een beetje zou kunnen rusten (CGVS II p. 7). Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering een winkeltje gehad te hebben

waardoor er evenmin geloof kan gehecht worden aan jullie verklaringen dat onbekende leden van de tegenpartij naar de eigenaar kwamen zoeken.

Wat het incident van 2011 betreft, is het niet aannemelijk dat u, die de voornaamste geïmagineerde zou zijn voor de M. (...)’s, zich in de voormiddag alleen op straat zou hebben begeven om medicatie en verpleeghulp voor uw echtgenote te gaan halen. U verklaarde immers eerder al dat het uw schoonbroer was die voor uw zieke echtgenote zorgde in uw afwezigheid (CGVS I p. 6) en dat uw schoonbroer u, toen u geslagen werd op straat, van boven uit zijn woning zag en kwam halen (CGVS I p. 11). Uw echtgenote gaf evenwel aan dat haar broer op het moment van het incident niet thuis was, maar bij iemand op bezoek was (CGVS II echtgenote p. 4). Het is in het licht van de context van een daadwerkelijke bloedwraak geenszins overtuigend dat u, en niet bijvoorbeeld uw schoonbroer, die niet geïmagineerd is in de vete met de M. (...)’s, de straat zou opgaan om medicatie en verpleeghulp te gaan halen. Deze bevinding noopt des te meer daar u duidelijk aangaf dat Y. M. (...), de broer van uw slachtoffer die de bloedwraak uitgeroepen zou hebben (CGVS I p. 12), sinds 2000 in Durrës zou zijn komen wonen speciaal om bloedwraak te nemen. U zou dit nieuws in 2010, i.e. dus voor het incident van 2011, vernomen hebben (CGVS I p. 13).

Dit laatste, namelijk dat Y. (...) al in 2000 in Durrës zou zijn komen wonen, maar dat u dit pas in 2010 vernomen zou hebben, is op zich al evenzeer een weinig geloofwaardige verklaring. U stelde immers dat uw vader tot 2005 stappen ondernam om tot een verzoening te komen en dat hij dat regelmatig regelde met Y. (...). Geconfronteerd met de bevinding dat het dan toch bevreemdend is dat u al niet eerder dan 2010 geweten zou hebben dat Y. (...) in Durrës was komen wonen, repliceerde u dat uw vader altijd een tussenpersoon stuurde om een verzoening te kunnen regelen en niet wist dat Y. (...) verhuisd was (CGSV I p. 13). Deze uitleg raakt kant noch wal; indien er werkelijk tot 2005 via uw vader getracht werd tot verzoening te komen, al was het steeds via een tussenpersoon, met de M. (...), en dan vooral regelmatig met Y. M. (...), dan kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw familie al veel eerder geweten zou moeten hebben dat Y. (...) in Durrës was komen wonen. Dat Y. (...) al oud is en niet in staat is zelf bloedwraak te nemen (CGVS I p. 13) kan niet gelden als een afdoende verschoning voor uw geenszins overtuigende verklaringen, temeer u zelf beweerde dat tot 2005 de broers van het slachtoffer u vizeerden en pas vanaf 2011 de zonen van het slachtoffer ermee bezig waren (CGVS I p. 12, 13).

Dat aan het incident van 2011 geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit uw niet overtuigende verklaringen aangaande de klacht die u naar aanleiding hiervan wilde indienen. U stelde bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u uw aangifte bij de politie uiteindelijk weer ingetrokken heeft omdat de tegenpartij ermee gedreigd had u of uw broer te zullen vermoorden indien u dit niet zou doen (CGVS I p. 11). Dat u uw aangifte om die reden zou intrekken, is niet aannemelijk. Immers, gezien uw bewering al sinds begin jaren '90 in vete te verkeren met de familie M. (...), betekent dit dat de tegenpartij er al ruim twintig jaar mee dreigde u of uw broer te zullen doden. Dergelijke dreiging van de kant van de M. (...)’s in 2011 kan dan ook bezwaarlijk als een geloofwaardige aanleiding voor het weer intrekken van uw klacht aanvaard worden. Bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u dan weer de zeer bevreemdende, op niets slaande uitleg dat u uw aangifte ging terughalen omdat de tegenpartij u ervan zou beschuldigen iemand te hebben vermoord en nog mensen naar de gevangenis zou willen brengen (CGVS II p. 7).

Aangaande de door u beweerde verzoeningspogingen met de tegenpartij duiken evenzeer diverse elementen op die de geloofwaardigheid van uw relaas aanzienlijk ondermijnen. Zo maakte u duidelijk dat uw vader zich met verzoeningspogingen bezighield tot in 2005 (CGVS I p. 10). Nadien, en dit tot uw verzoeningspogingen vanaf 2011, hield niemand er zich nog mee bezig. U kon er zich in die periode niet mee bezighouden omdat u in het buitenland was en uw broer in Tirana woonde (CGVS I p. 14). Echter, tussen 2005 en 2011 bevond u zich niet de hele tijd in het buitenland, integendeel (CGVS I p. 10; CGVS II p. 6). Dat uw broer nog heel jong was en in Tirana woonde - en dat jullie dus ver van elkaar waren - (CGVS I p. 14), kan evenmin afdoende rechtvaardigen waarom er vele jaren geen verzoeningspogingen meer geweest zouden zijn. Uw broer was in 2005 immers al bijna veertig en uzelf kon u vanuit Durrës herhaaldelijk naar het veel verder gelegen Shkodër begeven bij uw zus in Mjedë, waardoor niet ingezien kan worden waarom contact met uw broer in het meer nabij gelegen Tirana een obstakel gevormd zou hebben voor het ondernemen van verzoeningspogingen. Daarenboven verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na het incident in 2011 contact opnam met het verzoeningscomité van Gjin Marku en dat u tussen 2011 en 2015 regelmatig met Gjin Marku contact onderhield (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 17/11/2015 vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal had u het dan weer over ene R. (...) van de verzoeningsorganisatie van Gjin Marku als de persoon met wie u na het incident van 2011 in contact kwam en die zich heel lange tijd met uw zaak bezig hield en dat u pas nadat R. (...) eind 2014 aangaf uw zaak niet verder te zullen behandelen, contact had met Gjin Marku (CGVS I p. 11, 15; CGVS II p. 10). Over voornoemde R. (...) repte u op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer met geen woord. De door u neergelegde documenten van Gjin Marku en van het dorps hoofd

van Mjedë kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid geenszins opheffen. Immers, dergelijke documenten ontberen de nodige objectieve bewijskracht. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt namelijk dat een onderzoek van de Albanese staatspolitie heeft uitgewezen dat de verzoeningscommissie van Gjin Marku veelvuldig attesten over het bestaan van een bloedwraak uitgereikt heeft die in de meeste gevallen vals bleken te zijn en waarbij de betrokken personen in werkelijkheid niet in bloedwraak verwickeld bleken. Uit dezelfde informatie blijkt tevens dat ook attesten over bloedwraak afgeleverd door lokale overheidsfunctionarissen gemakkelijk vervalst kunnen zijn.

Tot slot is het niet aannemelijk dat u pas in 2015, toen u zag dat het niet mogelijk was om verzoening te krijgen, schrik zou zijn beginnen te krijgen dat, indien de tegenpartij u niet te pakken zou krijgen, zij uw dochter zou nemen, temeer daar, zo voegde u toe, de regels van de oude kanun niet meer gevolgd worden in Albanië en er ook meisjes vermoord worden (CGVS I p. 17). Dergelijke uitleg strookt niet met uw verklaringen dat er al sinds begin de jaren '90 talrijke vergeefse verzoeningspogingen zouden zijn geweest, maar dat u desondanks toch uw dochter in Durrës liet studeren (CGVS I p. 8). Dat uw dochter steeds begeleid werd door haar neven en zich nooit voorgesteld heeft als 'de dochter van' (CGVS I p. 16; CGVS I echtgenote p. 8; CGVS I dochter p. 6) doet geen afbreuk aan het risico dat ze, in het geval van een werkelijke vete, aldus ook als meisje liep door zich herhaaldelijk in het openbaar te begeven. Immers, niets sluit uit dat iemand van de tegenpartij vroeg of laat zou hebben kunnen achterhalen wie precies uw dochter was. Daarenboven voegde uw echtgenote nog toe dat een buurvrouw had gezegd dat de tegenpartij niet te vertrouwen was en dat uw dochter moest oppassen (CGVS I echtgenote p. 9), wat het des te ongeloofwaardiger maakt dat u uw dochter herhaaldelijk de straat zou hebben laten opgaan indien jullie werkelijk tot op heden in een vete zouden verkeren met de familie M. (...).

Gezien dit alles kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielaanvraag inzake de tot op heden bestaande bloedvete met de familie M. (...).

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en het attest van gezinssamenstelling staven louter uw identiteit en nationaliteit, alsook uw gezinssituatie, die hier niet ter discussie staan. Ook het feit dat u M. M. (...) heeft vermoord en hiervoor veroordeeld bent, zoals aangetoond met het vonnis, staat op zich niet ter discussie. Hieruit kan evenwel niet zonder meer afgeleid worden dat er sedertdien een vete is met de familie van het slachtoffer. Uw bij een notaris geakteerde verklaring en de verklaringen van uw schoonbroer en uw neef kunnen bezwaarlijk als objectieve bewijsstukken in aanmerking genomen worden. De attesten van het dorpshoofd en van Gjin Marku kwamen hierboven reeds aan bod. Het feit dat uw broer in Frankrijk de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg op grond van dezelfde bloedwraakzaak, doet evenmin afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u genomen wordt. Het Commissariaat-generaal beoordeelt iedere asielaanvraag immers op haar individuele merites en is geenszins gebonden door uitspraken van rechtscolleges van andere staten."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen enkel uw identiteitsgegevens, niets meer, en kunnen derhalve evenmin bovenstaande appreciatie wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader, A. M., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 197 900. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar vader tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 10 november 2016.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 184 409 van 27 maart 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan A. M.. Het arrest genomen in hoofd van de vader van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees geboren in Llugaj (gemeente Llugaj, district Tropojë) en bent u Albanees staatsburger. In 1985 vermoordde u de aanrander van uw zus G. (...), M. M. (...). U werd hiervoor veroordeeld tot twintig jaar gevangenisstraf, maar in 1991 kreeg u amnestie en werd u vervroegd vrijgelaten. Na de val van het communistisch regime in Albanië, kort na uw vrijlating, stuurde uw vader een boodschapper, H. K. (...), naar de tegenpartij om verzoening te vragen. De tegenpartij liet weten dit niet te willen. Integendeel, een broer van het slachtoffer, Y. M. (...), sprak via H. (...) een bloedwraak uit over u en uw familie. De familie M. (...) gaf jullie een maand 'besa' (tijdelijk bestand) om jullie de tijd te geven uit Tropojë te verhuizen. Uw vader en broer I. (...) gingen in Has (district Has) wonen; uzelf trok naar Mjedë (gemeente Laç, district Shkodër) bij uw zus F. (...), bij wie u sinds uw vrijlating in 1991 tot uw vertrek naar België in 2015 het meeste van de tijd verbleef. Na drie jaar in Has verhuisden uw vader en broer naar Tirana. In 1993 huwde u met L. M. (...) (O.V. 8.136.200), die geboren werd in Romanat (gemeente Rashbull, district Durrës). Uw echtgenote en later ook uw dochter, V. M. (...) (O.V. 8.136.216), die geboren werd in 1994 in Durrës-stad, bleven bij een broer van uw echtgenote, F. (...), in Arapaj (gemeente Rashbull, district Durrës) wonen. Uzelf begaf zich in de tussentijd voor meerdere maanden naar Montenegro en Kosovo om er te werken. In 1995 bouwde u met de hulp van uw schoonbroer F. (...) een eigen woning in Arapaj, waar uw echtgenote en dochter introkken. Uzelf was er nauwelijks aanwezig. In 1998 werkte u in de zomervakantie samen met uw echtgenote in een hotel in Durrës. Daarna trok u naar Griekenland, waar u bleef en werkte tot in 2005.

Tot 2005 hield uw vader zich samen met een aantal mannen, onder wie H. K. (...), bezig met pogingen om tot verzoening te komen met de familie M. (...), maar zonder resultaat. In 2005 overleed H. K. (...) en in 2007 uw vader en vervolgens was er niemand meer met de verzoeningspogingen bezig. Na een zevental jaar in Griekenland keerde u in 2005 terug naar Albanië en opende er een voedingswinkeltje in Arapaj, dat uitgebaat werd door uw echtgenote. In 2007 sloot u dit winkeltje alweer omdat personen van de tegenpartij een aantal keer waren komen vragen naar de eigenaar. U ging vervolgens met uw gezin inwonen bij uw schoonbroer F. (...). In 2011 ging u om medicatie en verpleeghulp voor uw echtgenote. Onderweg kwam u de personen tegen die jaren tevoren in uw winkeltje naar u waren komen vragen. Ze zeiden dat ze op zoek waren naar u en dreigden ermee u te zullen vermoorden. U werd vervolgens geslagen. Dankzij de tussenkomst van enkele burens vertrokken de aanvallers. U ging aangifte doen bij de politie. De agent van wacht noteerde een melding van uw klacht, maar voor een gedetailleerde verklaring diende u de volgende dag terug te komen. Vervolgens trok u naar Mjedë bij uw zus. In overleg met de zonen van uw zus besloot u evenwel toch geen klacht in te dienen. De tegenpartij had er immers mee gedreigd u of uw broer te zullen vermoorden indien u dit zou doen. Ook uw broer I. (...) ontving bedreigingen, waarop hij met zijn gezin naar Frankrijk ging en daar asiel aanvraagde. In 2014 verkreeg hij er subsidiaire bescherming. Na het incident in 2011 in Durrës trok u naar de verzoeningscommissie van Gjin Marku in Tirana, waar u ene R. (...) ontmoette, die zich lange tijd met uw zaak bezighield. Hij ondernam meerdere pogingen tot verzoening, maar botste steeds op een 'njet' van de tegenpartij. Het waren sinds 2011 vooral de zonen van het slachtoffer die niets van een verzoening wilden weten en uit waren op wraak. Enkel wanneer u uw zus zou vermoorden, kon er eventueel gesproken worden over een verzoening. Uiteindelijk droeg R. (...), omdat hij geen resultaten boekte, uw zaak eind 2014 over aan Gjin Marku, met wie u sindsdien regelmatig contact onderhield. In juni 2015 liet Gjin Marku u weten dat het zinloos was nog te bemiddelen en dat hij onmogelijk uw veiligheid kon garanderen. U besloot dat het beter was Albanië te verlaten. U vroeg een vriend om uw echtgenote en uw dochter naar het buitenland te brengen. Uzelf was nog in Montenegro. Uw echtgenote en dochter vroegen op 2 oktober 2015 asiel aan in België. Uzelf kwam korte tijd later achter en vroeg op 12 november 2015 asiel aan. U wenst niet naar Albanië terug te keren omdat uw leven en dat van uw gezin er in gevaar is.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Albanees paspoort, uitgereikt op 28 september 2010; uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt op 25 mei 2009; een attest van gezinssamenstelling, uitgereikt op 17 april 2016 door de gemeente Rashbull; een gelegaliseerde kopie van het vonnis van de rechtbank van Tropojë d.d. 23 april 1986 waarbij u veroordeeld werd voor de moord op M. M. (...); een door een notaris geakteerde verklaring van uzelf over uw problemen, opgesteld op 9 juli 2015 te Tirana; een ongedateerde verklaring van uw schoonbroer F. A. (...) waarin hij bevestigt dat u en uw familie van 2007 tot 2011 bij hem verbleven om redenen van bloedwraak; een verklaring van uw neef F. M. B. (...) d.d. 9 december 2015 waarin hij bevestigt dat u van 2011 tot 2015 bij de familie van uw neef in Mjedë gewoond heeft; een attest van het dorpshoofd van Mjedë d.d. 23 oktober 2015 waarin deze eveneens bevestigt dat u opvang vond bij uw zus in het dorp Mjedë en aangeeft dat u nog niets heeft kunnen regelen met de tegenpartij met wie u in conflict ligt; een attest d.d. 9 juli 2015 van het Komiteti i Pajtimt Mbarëkombëtar (Committee of

Nationwide Reconciliation), vergezeld van een aantal bijlagen over de werking van de organisatie, waarin voorzitter Gjin Marku de door u aangehaalde bloedwraak bevestigt en algemene informatie over het fenomeen en over bescherming in dit verband geeft; een kopie van de Franse verblijfstitel van uw broer I. (...); een kopie van de Franse reistitel van uw broer I. (...); een kopie van het arrest van de Cour Nationale du Droit d'Asile van juni 2014 waarbij aan uw broer I. (...) in beroep de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend op grond van de vendetta met de familie M. (...).

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U stelt sinds de moord op M. M. (...) in 1985 en uw vrijlating uit de gevangenis in 1991, en dit tot op heden, in bloedwraak te verkeren met de familie M. (...). Sinds 2011 zijn het vooral de zonen van het slachtoffer die wraak willen nemen en voor wie pas van verzoening sprake kan zijn wanneer u uw zus vermoordt (CGVS I p. 10, 12, 15). Er kan evenwel gewezen worden op diverse elementen in uw opeenvolgende verklaringen en in de verklaringen van uw echtgenote die ertoe nopen te besluiten dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden – nog steeds actueel zijnde – bloedvete.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u zich sinds uw vrijlating uit de gevangenis in 1991 tot uw vertrek naar België in oktober 2015 veelvuldig buitenshuis begaf en frequent heen en weer reisde zowel tussen verschillende plaatsen binnen Albanië als tussen Albanië en andere landen (Kosovo, Montenegro, Griekenland, in 2013 uw broer bezoeken in Frankrijk). U woonde zelf, wanneer u in Albanië was, het grootste deel van de tijd bij uw zus F. (...) in Mjedë (Shkodër), maar ging, althans tot 2011, ook vaak uw familie in Arapaj (Durrës) bezoeken. In Mjedë werkte u in de bouw en de landbouw; in 1998 werkte u zelfs een aantal maanden in een hotel in Durrës (CGVS I p. 3, 4, 6; CGVS II p. 2, 3, 4, 7, 9). Een dergelijk frequent reis- en werkgedrag, waarbij u zich herhaaldelijk publiekelijk vertoont, valt hoegenaamd niet te rijmen met de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) die stelt dat alle door de wraaknemers geviseerde mannen zich verplicht voelen zich thuis op te sluiten uit angst gedood te worden na de verkondiging van de wraak door de tegenpartij. Dat u naar eigen zeggen tijdens uw job in het hotel in Durrës in 1998 in het hotel bleef overnachten opdat u niet telkens naar huis zou moeten gaan (CGVS I p. 6) en dat u in Durrës steeds vergezeld werd door de zonen van uw zus (CGVS I p. 8, 14) doet geen afbreuk aan het risico gedood te worden waaraan u zich telkens opnieuw blootstelde. Immers, ook al bleef u in het hotel overnachten of ook al werd u vergezeld, dan nog was u publiekelijk zichtbaar.

Voorts vroeg u noch in Griekenland, noch in Frankrijk asiel aan (CGVS I p. 8; CGVS II p. 3). U vroeg in Griekenland geen asiel aan omdat het uw bedoeling was om daar te werken (CGVS II p. 3). In Frankrijk liet u na asiel te vragen omdat u toen hoop had dat er, via de verzoeningscommissie, vrede gesloten zou kunnen worden met de tegenpartij (CGVS II p. 11). Geen van beide rechtvaardigingen kunnen als afdoende aanvaard worden gelet op het door u beweerde risico gedood te kunnen worden in uw thuisland. Inzake Frankrijk maakte u overigens zelf nog duidelijk dat u naar uw broer was gegaan om hem op te hoogte te brengen dat uw leven in gevaar was in Albanië (CGVS II p. 11). Dat u vervolgens vrijwillig naar Albanië terugkeerde en er nog geruime tijd verbleef, is een houding die geenszins getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het krijgen van bescherming. Dat u dit niet deed en zelfs vrijwillig telkens terugkeerde naar uw thuisland, doet voorts ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde vete.

Dat de waarachtigheid van deze vete fundamenteel in het gedrang is, blijkt tevens uit een aantal inconsistenties en bijkomende merkwaardigheden in uw verklaringen aangaande de concrete bedreigingen die er van de kant van de M. (...) familie geweest zouden zijn in de periode 2005-2007 en in 2011.

Inzake het winkeltje dat u en uw echtgenote in Arapaj geopend zouden hebben zijn uw verklaringen en die van uw echtgenote niet eensluidend. Daar waar u beweerde dat het winkeltje zich op het gelijkvloers bevond van uw woning en dat jullie op het eerste verdiep woonden (CGVS II p. 5), stelde uw echtgenote dan weer dat het winkeltje apart van het huis was en op een twintigtal meter van jullie huis verwijderd was, en dat er boven de winkel een klein kamertje was dat dienst deed als magazijn (CGVS II echtgenote p. 3). U beweerde aanvankelijk dat u nooit zelf in de winkel geweest bent (CGVS I p. 13), maar bij uw tweede gehoor op het Commissariaatgeneraal gaf u dan weer aan dat u toch wel twee tot drie keer per week zelf in de winkel stond opdat uw echtgenote een beetje zou kunnen rusten (CGVS II p. 7). Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering een winkeltje gehad te hebben

waardoor er evenmin geloof kan gehecht worden aan jullie verklaringen dat onbekende leden van de tegenpartij naar de eigenaar kwamen zoeken.

Wat het incident van 2011 betreft, is het niet aannemelijk dat u, die de voornaamste geïmagineerde zou zijn voor de M. (...)’s, zich in de voormiddag alleen op straat zou hebben begeven om medicatie en verpleeghulp voor uw echtgenote te gaan halen. U verklaarde immers eerder al dat het uw schoonbroer was die voor uw zieke echtgenote zorgde in uw afwezigheid (CGVS I p. 6) en dat uw schoonbroer u, toen u geslagen werd op straat, van boven uit zijn woning zag en kwam halen (CGVS I p. 11). Uw echtgenote gaf evenwel aan dat haar broer op het moment van het incident niet thuis was, maar bij iemand op bezoek was (CGVS II echtgenote p. 4). Het is in het licht van de context van een daadwerkelijke bloedwraak geenszins overtuigend dat u, en niet bijvoorbeeld uw schoonbroer, die niet geïmagineerd is in de vete met de M. (...)’s, de straat zou opgaan om medicatie en verpleeghulp te gaan halen. Deze bevinding noopt des te meer daar u duidelijk aangaf dat Y. M. (...), de broer van uw slachtoffer die de bloedwraak uitgeroepen zou hebben (CGVS I p. 12), sinds 2000 in Durrës zou zijn komen wonen speciaal om bloedwraak te nemen. U zou dit nieuws in 2010, i.e. dus voor het incident van 2011, vernomen hebben (CGVS I p. 13).

Dit laatste, namelijk dat Y. (...) al in 2000 in Durrës zou zijn komen wonen, maar dat u dit pas in 2010 vernomen zou hebben, is op zich al evenzeer een weinig geloofwaardige verklaring. U stelde immers dat uw vader tot 2005 stappen ondernam om tot een verzoening te komen en dat hij dat regelmatig regelde met Y. (...). Geconfronteerd met de bevinding dat het dan toch bevreemdend is dat u al niet eerder dan 2010 geweten zou hebben dat Y. (...) in Durrës was komen wonen, repliceerde u dat uw vader altijd een tussenpersoon stuurde om een verzoening te kunnen regelen en niet wist dat Y. (...) verhuisd was (CGSV I p. 13). Deze uitleg raakt kant noch wal; indien er werkelijk tot 2005 via uw vader getracht werd tot verzoening te komen, al was het steeds via een tussenpersoon, met de M. (...), en dan vooral regelmatig met Y. M. (...), dan kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw familie al veel eerder geweten zou moeten hebben dat Y. (...) in Durrës was komen wonen. Dat Y. (...) al oud is en niet in staat is zelf bloedwraak te nemen (CGVS I p. 13) kan niet gelden als een afdoende verschoning voor uw geenszins overtuigende verklaringen, temeer u zelf beweerde dat tot 2005 de broers van het slachtoffer u viseerden en pas vanaf 2011 de zonen van het slachtoffer ermee bezig waren (CGVS I p. 12, 13).

Dat aan het incident van 2011 geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit uw niet overtuigende verklaringen aangaande de klacht die u naar aanleiding hiervan wilde indienen. U stelde bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u uw aangifte bij de politie uiteindelijk weer ingetrokken heeft omdat de tegenpartij ermee bedreigd had u of uw broer te zullen vermoorden indien u dit niet zou doen (CGVS I p. 11). Dat u uw aangifte om die reden zou intrekken, is niet aannemelijk. Immers, gezien uw bewering al sinds begin jaren '90 in vete te verkeren met de familie M. (...), betekent dit dat de tegenpartij er al ruim twintig jaar mee dreigde u of uw broer te zullen doden. Dergelijke dreiging van de kant van de M. (...)’s in 2011 kan dan ook bezwaarlijk als een geloofwaardige aanleiding voor het weer intrekken van uw klacht aanvaard worden. Bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u dan weer de zeer bevreemdende, op niets slaande uitleg dat u uw aangifte ging terughalen omdat de tegenpartij u ervan zou beschuldigen iemand te hebben vermoord en nog mensen naar de gevangenis zou willen brengen (CGVS II p. 7).

Aangaande de door u beweerde verzoeningspogingen met de tegenpartij duiken evenzeer diverse elementen op die de geloofwaardigheid van uw relaas aanzienlijk ondermijnen. Zo maakte u duidelijk dat uw vader zich met verzoeningspogingen bezighield tot in 2005 (CGVS I p. 10). Nadien, en dit tot uw verzoeningspogingen vanaf 2011, hield niemand er zich nog mee bezig. U kon er zich in die periode niet mee bezighouden omdat u in het buitenland was en uw broer in Tirana woonde (CGVS I p. 14). Echter, tussen 2005 en 2011 bevond u zich niet de hele tijd in het buitenland, integendeel (CGVS I p. 10; CGVS II p. 6). Dat uw broer nog heel jong was en in Tirana woonde - en dat jullie dus ver van elkaar waren - (CGVS I p. 14), kan evenmin afdoende rechtvaardigen waarom er vele jaren geen verzoeningspogingen meer geweest zouden zijn. Uw broer was in 2005 immers al bijna veertig en uzelf kon u vanuit Durrës herhaaldelijk naar het veel verder gelegen Shkodër begeven bij uw zus in Mjedë, waardoor niet ingezien kan worden waarom contact met uw broer in het meer nabij gelegen Tirana een obstakel gevormd zou hebben voor het ondernemen van verzoeningspogingen. Daarenboven verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na het incident in 2011 contact opnam met het verzoeningscomité van Gjin Marku en dat u tussen 2011 en 2015 regelmatig met Gjin Marku contact onderhield (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 17/11/2015 vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal had u het dan weer over ene R. (...) van de verzoeningsorganisatie van Gjin Marku als de persoon met wie u na het incident van 2011 in contact kwam en die zich heel lange tijd met uw zaak bezig hield en dat u pas nadat R. (...) eind 2014 aangaf uw zaak niet verder te zullen behandelen, contact had met Gjin Marku (CGVS I p. 11, 15; CGVS II p. 10). Over voornoemde R. (...) repte u op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer met geen woord. De door u neergelegde documenten van Gjin Marku en van het dorps hoofd

van Mjedë kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid geenszins opheffen. Immers, dergelijke documenten ontberen de nodige objectieve bewijskracht. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt namelijk dat een onderzoek van de Albanese staatspolitie heeft uitgewezen dat de verzoeningscommissie van Gjin Marku veelvuldig attesten over het bestaan van een bloedwraak uitgereikt heeft die in de meeste gevallen vals bleken te zijn en waarbij de betrokken personen in werkelijkheid niet in bloedwraak verwickeld bleken. Uit dezelfde informatie blijkt tevens dat ook attesten over bloedwraak afgeleverd door lokale overheidsfunctionarissen gemakkelijk vervalst kunnen zijn.

Tot slot is het niet aannemelijk dat u pas in 2015, toen u zag dat het niet mogelijk was om verzoening te krijgen, schrik zou zijn beginnen te krijgen dat, indien de tegenpartij u niet te pakken zou krijgen, zij uw dochter zou nemen, temeer daar, zo voegde u toe, de regels van de oude kanun niet meer gevolgd worden in Albanië en er ook meisjes vermoord worden (CGVS I p. 17). Dergelijke uitleg strookt niet met uw verklaringen dat er al sinds begin de jaren '90 talrijke vergeefse verzoeningspogingen zouden zijn geweest, maar dat u desondanks toch uw dochter in Durrës liet studeren (CGVS I p. 8). Dat uw dochter steeds begeleid werd door haar neven en zich nooit voorgesteld heeft als 'de dochter van' (CGVS I p. 16; CGVS I echtgenote p. 8; CGVS I dochter p. 6) doet geen afbreuk aan het risico dat ze, in het geval van een werkelijke vete, aldus ook als meisje liep door zich herhaaldelijk in het openbaar te begeven. Immers, niets sluit uit dat iemand van de tegenpartij vroeg of laat zou hebben kunnen achterhalen wie precies uw dochter was. Daarenboven voegde uw echtgenote nog toe dat een buurvrouw had gezegd dat de tegenpartij niet te vertrouwen was en dat uw dochter moest oppassen (CGVS I echtgenote p. 9), wat het des te ongeloofwaardiger maakt dat u uw dochter herhaaldelijk de straat zou hebben laten opgaan indien jullie werkelijk tot op heden in een vete zouden verkeren met de familie M. (...).

Gezien dit alles kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielaanvraag inzake de tot op heden bestaande bloedvete met de familie M. (...).

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en het attest van gezinssamenstelling staven louter uw identiteit en nationaliteit, alsook uw gezinssituatie, die hier niet ter discussie staan. Ook het feit dat u M. M. (...) heeft vermoord en hiervoor veroordeeld bent, zoals aangetoond met het vonnis, staat op zich niet ter discussie. Hieruit kan evenwel niet zonder meer afgeleid worden dat er sedertdien een vete is met de familie van het slachtoffer. Uw bij een notaris geakteerde verklaring en de verklaringen van uw schoonbroer en uw neef kunnen bezwaarlijk als objectieve bewijsstukken in aanmerking genomen worden. De attesten van het dorpshoofd en van Gjin Marku kwamen hierboven reeds aan bod. Het feit dat uw broer in Frankrijk de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg op grond van dezelfde bloedwraakzaak, doet evenmin afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u genomen wordt. Het Commissariaat-generaal beoordeelt iedere asielaanvraag immers op haar individuele merites en is geenszins gebonden door uitspraken van rechtscolleges van andere staten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over, daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische

en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen stellen zich de vraag of de Kanun de "morele plicht" bevat dat de door de bloedwraak geviseerde personen zich thuis dienen op te sluiten. Persoonlijk zijn ze de mening toegedaan dat dit niet het geval is. Verwerende partij kan dan ook niet stellen dat het gedrag van eerste verzoekende partij in contradictie is met deze Kanun. Verzoekende partijen wijzen er desbetreffend op dat van niemand kan worden verwacht dat hij 24 jaar lang schuilt. Eerste verzoekende partij diende geld te verdienen om zijn familie te onderhouden en ging daartoe speciaal naar het buitenland omdat het daar voor haar veiliger was. Zij verhuisde in Albanië zelf naar een andere plaats dan die waarvan de familie van de tegenpartij afkomstig was en ook al was het buitengaans gevaarlijk, de tegenpartij was niet onmiddellijk op de hoogte van elke verplaatsing. Eerste verzoekende partij spendeerde het meeste van haar tijd in Mjedë, ver van haar familie, ging niet naar huis tussen 2011 en haar vertrek naar België, bleef overnachten in het hotel in Durres en wandelde nooit alleen op straat. Ook de dochter van verzoekende partijen ging nooit naar buiten zonder vergezeld te zijn van haar neven die in Albanië kampioenen zijn in het worstelen, zoals blijkt uit de bijlage 7 gevoegd bij het verzoekschrift.

2.2.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat nergens in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de Kanun voorziet in de morele verplichting zich thuis op te sluiten. Wel stelt verwerende partij "dat alle door de wraaknemers geviseerde mannen zich verplicht voelen zich thuis op te sluiten uit angst gedood te worden na de verkondiging van de wraak door de tegenpartij", niet dat zij hiertoe verplicht "zijn". De vaststelling dat geviseerde mannen zich verplicht voelen zich thuis op te sluiten komt voort uit het principe dat de vergeldingsmoord niet mag worden uitgevoerd in het huis van het doelwit (administratief dossier, stuk 23, deel 1, COI Focus Albanië Bloedwraak, 27 augustus 2014). Verwerende partij kan dan ook met rede stellen dat een frequent reis- en werkgedrag, waarbij men zich herhaaldelijk publiekelijk vertoont hoegenaamd niet te rijmen valt met de klassieke erecode in Albanië (de Kanun). Waar verzoekende partijen verwijzen naar een periode van 24 jaar oordeelt de Raad dat op de bescherming van zijn eigen leven geen tijdslimiet staat ingesteld.

Dat eerste verzoekende partij de nodige voorzorgsmaatregelen nam om niet in de kijker te lopen bij de familie van de tegenpartij door het meeste van de tijd in Mjedë te spenderen ver van haar eigen familie kan door de Raad niet worden aangenomen daar zij immers zelf heeft aangegeven dat zij in de lange periode van de bloedwraak jarenlang bij haar zus in Mjedë heeft gewoond en dit ook de laatste jaren haar verblijfplaats was (administratief dossier, stuk 13b, p. 4 en stuk 7b, p. 2 en 3). De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat men zijn traceerbaarheid tracht te verminderen uit vrees te worden vermoord, door zich gedurende jaren te vestigen op het adres van zijn bloedeigen zus. Immers zijn voor hen die de bloedwraak hebben uitgesproken de adressen van naaste familieleden de meest voor de hand liggende plaatsen om te controleren op de aanwezigheid van de persoon die men om het leven wil brengen. Dat eerste verzoekende partij zich niet echt schuil hield uit vrees door de familie M. om het

leven te worden gebracht blijkt verder uit het gegeven dat zij, althans tot 2011, ook vaak haar familie in Arapaj (Durrës) ging bezoeken en zij in Mjedë werkte in de bouw en de landbouw (administratief dossier, stuk 13b, p. 4).

Dat eerste verzoekende partij geld wenste te verdienen in het buitenland kan door de Raad worden aangenomen, echter door zich telkenmale publiekelijk te verplaatsen naar deze landen, waaronder Griekenland en Frankrijk, en dit meermaals vertrekkende van bij haar zus in Mjedë, schuwt eerste verzoekende partij duidelijk haar verschijnen in het openbaar niet, wat haar steeds opnieuw bloot stelt aan de mogelijke tenuitvoerlegging van de bloedwraak.

Wat het betoog betreft zich nooit alleen over straat te verplaatsen, zowel aangaande eerste verzoekende partij als haar dochter, en dit zelfs onder bescherming van personen die meester zijn in een gevechtssport, kan door de Raad niet worden ingezien hoe het vermoorden van op afstand middels een vuurwapen door de aanwezigheid van derde, zelfs worstelkampioenen, kan worden tegengehouden.

De Raad oordeelt dat een dergelijk gedrag van eerste verzoekende partij waarbij zij zich veelvuldig door de jaren heen publiekelijk heeft verplaatst in Albanië, hetzij bij familie, hetzij naar familie en hetzij naar jobs in binnen- en buitenland, totaal geen blijkt geeft van een ondergedoken bestaan te leiden en te vrezen te zullen worden vermoord in het kader van een over haar uitgesproken bloedwraak. Een desbetreffende houding maakt deze vrees volstrekt ongelooftwaardig.

2.2.4.1. Eerste verzoekende partij beroept zich voor het niet aanvragen van een asielaanvraag in andere landen waaronder Griekenland en Frankrijk, waar zij respectievelijk verbleef van 1998 tot 2005 en in 2013, op het feit dat zij nog steeds hoopte op een positief resultaat van de verzoeningscommissie, dat haar echtgenote ernstig ziek was, dat deze Albanië niet wilde verlaten omdat zij er geboren was en haar familie daar leefde en dat zij haar dochter daar een toekomst wou geven.

2.2.4.2. De Raad acht het absoluut niet aannemelijk dat iemand die reeds zeven jaar wordt gevisieerd wanneer hij in Griekenland aankomt en reeds tweeëntwintig jaar wanneer hij in Frankrijk op bezoek gaat op een ogenblik dat de verzoening gedurende even veel jaren geen soelaas bracht en die beweert voortdurend op de vlucht te zijn in haar land van herkomst voor haar belagers die haar met de dood bedreigen, geen bescherming vraagt in de landen die zij aandoet en zeker in de landen van de Europese Unie, zijnde Griekenland en Frankrijk. Daarenboven is het laten primeren van de ziekte van haar echtgenote, bij wie zij naar eigen zeggen weinig of niet verbleef, van diens verlangen bij haar familie in Albanië te blijven en van het opzet haar dochter in Albanië te laten opgroeien disproportioneel aan het mogelijk verlies van eigen leven door telkenmale naar Albanië terug te keren – waardoor de zorg voor vrouw en kind bovendien met zekerheid komt te vervallen.

2.2.5.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekende partijen over de indeling van het gebouw waarin de winkel zich bevond, met name boven de winkel woonruimte of magazijn en derhalve de plaats van de winkel ten overstaan van het woonhuis, opperen verzoekende partijen dat de winkel twintig meter onder hun huis was gelegen zoals blijkt uit de bijgebrachte foto als bijlage 5 bij het verzoekschrift. Verzoekende partijen beweren dat de zogenaamde inconsistentie “te wijten is aan een foutieve lezing uit het gehoorverslag, mogelijks verergerd door een niet helemaal nauwkeurige vertaling”. Verzoekende partijen verwijzen naar het verslag van het gehoor van 16 februari 2016 van eerste verzoekende partij waarin staat te lezen: “En waar is die winkel? In de wijk, heel dicht bij het huis dat wij hadden.” en naar het verslag van het gehoor van 15 juli 2016 waarin wordt gesteld: “Die winkel waar was die? Dat was in de hoofdweg van de wijk. Hoe heette die hoofdweg? Dat heeft geen naam. Het kan zijn dat dat een naam heeft. 20 m van mijn huis.”. Ook noteerde de raadsman zelf in zijn eigen nota’s bij laatstgenoemde gehoor: “We hadden een huis en we woonden boven de winkel.”. Verzoekende partijen menen dan ook dat eerste verzoekende partij duidelijk heeft aangegeven dat zij niet boven de winkel woonden, doch in een huis op twintig meter daar vandaan.

2.2.5.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat aan privé-foto’s geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan op de afbeelding enkel worden vastgesteld dat twee woningen tussen meerdere andere worden omcirkeld doch hieruit niet kan worden afgeleid welke functie deze woningen hebben of aan wie zij toebehoren. Verder oordeelt de Raad dat de uitlating dat de winkel in een wijk ligt dicht bij een huis dat zij hadden geen uitsluitel geeft of er al dan niet boven de winkel werd gewoond. Hetzelfde dient te worden gesteld aangaande het tweede citaat met betrekking tot de hoofdweg. Enkel bij de bespreking van de gebeurtenis van het zelf zien door eerste verzoekende partij van de personen die naar haar navraag deden bij de winkel nadat haar echtgenote haar verwittigde, maakt eerste verzoekende partij duidelijk gewag van het volgende: “We

hadden een huis en op de eerste verdieping woonden wij. Op de gelijkvloers was de winkel. Ze moesten bellen en ik wist dat. Ik heb de bel gehoord, ik ban naar de venster gegaan en heb de jongens gezien.” (administratief dossier, stuk 7b, p. 5). Hier wordt duidelijk gewezen op een gelijkvloers waar de winkel is gevestigd en een eerste verdieping waar wordt gewoond. Verzoekende partijen zetten op geen enkele wijze in hun verzoekschrift concreet uiteen welke woorden of bepalingen uit voormeld citaat verkeerd vertaald werden en hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Dienvolgens is hun argument met betrekking tot de vertaling geenszins van aard om de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen. Door de Raad kan evenmin worden ingezien hoe de persoonlijke nota’s van de raadsman, “we woonden boven de winkel”, strijdig is aan de vermelding op het eerste verdiep te wonen en een winkel op het gelijkvloers te hebben. Desbetreffende motivering van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van dit element in het voorgehouden asielrelaas blijft dan ook onverminderd overeind.

Over het feit of eerste verzoekende partij al dan niet in de winkel is geweest stelt eerste verzoekende partij dat zij nooit in de winkel heeft gewerkt doch enkel “aan” de winkel heeft gewerkt toen er iets diende hersteld te worden. De Raad stelt echter vast dat dit verweer flagrant strijdig is aan de verklaringen van eerste verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 15 juli 2016 waar zij duidelijk stelt dat er ook momenten waren dat zij “in” de winkel ging werken, dit twee tot drie keer in de week en dat de reden hiertoe was haar echtgenote te vervangen omdat zij een beetje moest rusten (administratief dossier, stuk 7b, p. 7). Eerste verzoekende partij verving derhalve meermaals haar echtgenote die de winkel uitbaatte in de zaak en begaf zich derhalve ook op deze wijze in de openbaarheid. Desbetreffende vastgestelde tegenstrijdigheid blijft eveneens overeind.

2.2.6. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissingen omtrent het al dan niet thuis zijn van de schoonbroer van eerste verzoekende partij tijdens het incident van 2011 oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Waar verzoekende partijen stellen dat de dreiging bij het incident van 2011 om eerste verzoekende partij en zijn broer te vermoorden niet letterlijk uitging van de tegenpartij doch dat haar neven haar adviseerden de klacht in te trekken daar zij vreesden dat de situatie anders ook gevaarlijk kon worden voor de broer van eerste verzoekende partij wijst de Raad er evenwel op dat de essentie van de desbetreffende motivering van verwerende partij niet is wie de vrees voor het leven van verzoekende partij of haar broer aanbracht als motief tot intrekking van de klacht, doch wel de vaststelling dat het totaal niet geloofwaardig is dat om deze reden een neergelegde klacht wordt ingetrokken daar waar deze dreiging reeds sedert 1991 aanwezig is toen de familie M. de bloedwraak uitsprak over eerste verzoekende partij en haar familie. Trouwens zo stelt ook de Kanun dat alleen volwassen mannen van de rivaliserende familie doelwit kunnen worden van bloedwraak, in de eerste plaats degene die schuldig is aan de schennis van de eer en, indien hij onvindbaar is, zijn mannelijke bloedverwanten (administratief dossier, stuk 23, deel 1, COI Focus Albanië Bloedwraak, 27 augustus 2014). De Raad oordeelt dat het dan ook volstrekt onaannemelijk is, daar waar eerste verzoekende partij en haar familie al meer dan twee decennia lang het voorwerp zouden uitmaken van een uitgesproken bloedwraak, uit vrees voor een bedreiging van eerste verzoekende en haar broer de ingediende klacht met betrekking tot het incident van 2011 werd ingetrokken, wat de geloofwaardigheid van dit incident onderuithaalt.

Waar verwerende partij nog verwijst naar de op niets slaande zin in het tweede gehoor van eerste verzoekende partij met betrekking tot het intrekken van voormelde aangifte, in het bijzonder dat zij haar aangifte ging terughalen omdat de tegenpartij haar ervan zou beschuldigen iemand te hebben vermoord en nog mensen naar de gevangenis zou willen brengen (administratief dossier, stuk 7b, p. 7) en verzoekende partijen desbetreffend opwerpen dat de dossierbeheerder op het Commissariaat-generaal hierover meer duidelijkheid had moeten vragen, oordeelt de Raad dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen ook in onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid hebben hierbij nadere toelichting te verschaffen, ook dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partijen het ongeloofwaardig bevinden door verwerende partij van het feit dat eerste verzoekende partij pas in 2010 zou vernomen hebben dat Y. M., de broer van het slachtoffer die de bloedwraak uitgeroepen zou hebben, sinds 2000 in Durrës zou zijn komen wonen speciaal om bloedwraak te nemen, ongemoeid laat waardoor dit motief als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.8.1. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het feit dat er gedurende jaren geen verzoeningspogingen zijn geweest werpt eerste verzoekende partij tegen dat zij “onder druk werd gezet om een antwoord te bieden op die vragen zonder dat (zij) de tijd kon nemen om een deftig antwoord te kunnen formuleren”. Eerste verzoekende partij betoogt dat M. L. ten minste tot 2007 en het overlijden van haar vader bezig bleef met de zaak. “Ook al was verzoekers vader niet meer bezig met de zaak bleven de tussenpersonen zelfstandig contact opnemen,” aldus eerste verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat eerste verzoekende partij zelf bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 februari 2016 ondubbelzinnig heeft aangegeven dat de verzoeningspogingen een einde namen anno 2005 – en pas hernomen werden bij haar eigen verzoeningspoging in 2011. Eerste verzoekende partij stelt immers: “Tot het jaar 2005 heeft mijn vader zich bezig gehouden met heel de zaak, met de verzoening en hij was ook bezig met H. K. (...), met M. L. (...) en S. L. (...) tot 2005. Via die bemiddelaars heeft hij zich bezig gehouden met de zaak, met de bloedwraak. In 2005 is H. K. (...) overleden en in 2007 mijn vader en vervolgens ja, was er op dat moment niemand meer mee bezig” (administratief dossier, stuk 13b, p. 10). Eerste verzoekende partij geeft tot tweemaal toe aan dat de verzoeningspoging eindigde in 2005 en uit niets blijkt dat zelfs tussen 2005 en 2007 nog enige verzoeningsactiviteit plaatsgreep. Ook de woorden “was er op dat moment niemand meer mee bezig” zijn duidelijk niet voor interpretatie vatbaar en wijzen op een stopzetting van de verzoeningspogingen. Het verweer van eerste verzoekende partij, met name dat tussenpersonen toch zelfstandig contact bleven opnemen ondanks dat haar vader met de zaak niet meer bezig was, is dan ook strijdig aan voormelde verklaringen bij het gehoor op het Commissariaat-generaal. Dat eerste verzoekende partij voormeld citeert uit dit gehoor onder een druk om antwoord te geven op vragen zonder de tijd te hebben gekregen om een deftig antwoord te formuleren, zou hebben afgelegd, mist evenwel feitelijke grondslag. Immers blijkt dat deze weergave van de feiten door eerste verzoekende partij werd gegeven op de vraag om welke reden zij haar land had verlaten. Eerste verzoekende partij heeft hier heel uitgebreid kunnen op antwoorden en haar asielrelaas zelfstandig kunnen vertellen zonder dat zij hierbij door de dossierbeheerder ook maar met één vraag werd onderbroken (administratief dossier, stuk 13b, p. 10-11). Voormeld geciteerd feitenrelaas van eerste verzoekende partij is dan ook het resultaat van een spontane – niet onderbroken – weergave van haar eigen asielrelaas. Desbetreffende motivering van verwerende partij die wederom veder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.9. Waar eerste verzoekende partij aangaande de door verwerende partij vastgestelde tegenspraak met betrekking tot de persoon die sedert 2011 bij de verzoeningscommissie haar zaak behartigde, betoogt dat haar verklaringen op het Commissariaat-generaal enkel deze van de Dienst Vreemdelingenzaken aanvullen en zij het op de Dienst Vreemdelingenzaken “niet nodig achtte om uit te leggen dat hij in het begin iemand anders van dezelfde organisatie en niet Gjin Marku ontmoette” stelt de Raad evenwel vast dat de verklaringen bij beide gehoren duidelijk niet aanvullend zijn doch wel flagrant tegenstrijdig en dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk het persoonlijk contact ab initio met Gjin Marku wordt benadrukt. Immers heeft eerste verzoekende partij het bij de gehoren op het Commissariaat-generaal steeds over R. S. die bemiddelde tot einde 2014 en dat Gjin Marku pas begin 2015 de zaak op zich heeft genomen (administratief dossier, stuk 7b, p. 10, stuk 13 b, p. 11 en 15) daar waar zij bij de weergave van haar asielrelaas op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende stelt: “Ik heb een klacht ingediend bij de politie maar daarna heb ik mijn klacht verscheurd uit schrik dat mijn situatie zou verergeren. Mensen hebben me aangeraden om het conflict met de familie M. (...) beter met het verzoening comité op te lossen en niet met de politie. Ik ben daarna naar Tirana gegaan naar het verzoening comité. De voorzitter van het verzoenings comité heeft me gevraagd om in een veilige plek te verblijven omdat hij alles zou doen om een oplossing te vinden met de familie M. (...). Vanaf 2011 tot 2015 had ik regelmatig telefonisch contact met de voorzitter, Gjin Marku, van het comité. Hij antwoorde dat ik moest wachten omdat ze bezig waren met de familie M. (...).” (administratief dossier, stuk 24b, vragenlijst, p. 2). Eerste verzoekende partij heeft het op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk over Gjin Marku die haar zaak van bij de aanvang persoonlijk behandelende en met wie zij ook van bij aanvang een regelmatig persoonlijk contact onderhield, daar waar deze in de gehoren op het Commissariaat-generaal pas sedert begin 2015 haar zaak behartigde en de zaak gedurende vier jaar

louter in handen was van R. S.. Ook deze tegenspraak bevestigt verder de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

Met betrekking tot de opmerking van verzoekende partijen dat de Albanese overheid er alle belang bij heeft het aantal gevallen van bloedwraak in Albanië te verminderen zodat dit geen toetreding tot de Europese Unie in de weg zou staan en “dat de organisatie van Gjin Marku zelf in 2009 maatregelen heeft ondernomen om fraude en misbruik met betrekking tot attesten over bloedwraak te vermijden” wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekende partijen zich derhalve bewust zijn van het gegeven dat in deze sector frauduleuze attesten circuleren en desbetreffend bijzondere maatregelen moeten worden genomen teneinde dit te vermijden. Verder oordeelt de Raad dat bijgebrachte documenten enkel een bewijswaarde hebben wanneer deze samengaan met een geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet aan de orde is. Documenten kunnen enkel worden aangebracht ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, doch vermogen niet een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Daar waar verzoekende partijen nog betogen dat verwerende partij heeft nagelaten zich te informeren bij Gjin Marku zelf wijst de Raad er evenwel op dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het evenmin de taak van de commissaris-generaal is, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal met Gjin Marku contact had dienen op te nemen.

2.2.10. Dat de broer van eerste verzoekende partij in Frankrijk de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van bloedwraak doet geen afbreuk aan de talrijke bovenstaande elementen die verhinderen aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten. Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht en de beslissingen in de Franse asioldossiers hebben geen precedentwaarde in België.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een artikel van 18 oktober 2011 (bijlage 6 bij het verzoekschrift) waarin F. Roosemont zou hebben gesteld dat alle Albanese asielaanvragen negatief zouden worden beoordeeld en deze personen zo vlug mogelijk zouden worden teruggestuurd naar Albanië en opperen dat het in het beland is van verwerende partij om zoveel mogelijk negatieve beslissingen te nemen in Albanese dossiers teneinde Albanië aan de lijst van de veilige landen toe te voegen, herhaalt de Raad dat ook deze verwijzing en dit argument totaal geen afbreuk doen aan de talrijke bovenstaande elementen die verhinderen aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten.

2.2.11. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”. Zoals supra uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen echter niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 22 en 23), en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 februari en 15 juli 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.“

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT